

λάζονται μετ' ἀλλήλων σκληραγωγοῦμενοι, Νικ. Δαμ. σ. 279:—'Ο' Ἡσύχ. λέγει, «ἀγέλασαι, κομίσει.»

ἀγελαιο-κομικός, ἡ, ὄν. (κομῆω) ἀγελαιο-τροφικός· ἡ ἀγελαιοκομική (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ τρέφειν καὶ διατρέφειν ἀγέλην, Πλάτ. Πολιτ. 275E, κέξ, 299I:—ἀγελαιοκομική παρά Κλήμ. 'Αλέξ. 338. Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβ. Φρύν. σελ. 642.

ἀγελαιοκόμος, ου. -λέως, ὁ πρὸς ὕνιν ἀφορῶν καὶ κωπῆν, Ν. Χων. σ. 590, 20, ἔκ. Β, 'Παλλᾶδ. βίω Χρυσ. 14C.

ἀγελαιός, α, ον, (ἀγέλη) ὁ ἀνήκων εἰς ἀγέλην, ὁ τρεφόμενος ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἐπειδὴ αἱ ἀγέλαι διήγον ὄλον τὸ θέρος ἐν τοῖς ἀγροῖς· παρ' Ὀμήρῳ αἰπίποτε μετὰ τοῦ βούου, 'Ιλ. Α. 729, 'Ὀδ. Κ. 410, καὶ ἄλλ.· οὕτω βούα ἀγ., Σοφ. Αἴ. 175, Βοσκήματα, Ἐυρ. Βάχχ. 677, αἱ ἀγ. τῶν ἵππων, φορβάδες τρεφόμεναι πρὸς τεκνοποίησιν, Ξεν. 'Ἰπ. 5, 8. **II.** ὁ ἐν ἀγέλαις ἢ πλῆθει διαίτων, ἰχθύες, 'Ἡρόδ. 2, 93· ἀγελαια, τὰ ζῶα ἀγεληδὸν ζῶντα, Πλάτ. Πολιτ. 264D· ἀντικείμετα ταῖς λέξεσι, μοναδικά, 'Ἀριστ. 'Ι. Ζ. 1. 1, 23, κέξ· καὶ σποραδικά, ὁ αὐτ. Πολ. 1, 8, 5, πολιτικὸν ὁ ἀνθρώπος ζῶν, πάσης μελιττῆς καὶ παντὸς ἀγελαιου ζῶου μάλλον, αὐτ. 1, 2, 10. **2)** ἐκ τῆς ἀγέλης ἢ τοῦ πλῆθους, ὁ εἰ κοινός, ἀγ. ἀνθρωποι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀργοντες, Πλάτ. Πολιτ. 268A· ἀγ. ἰσθάδες, Εὐπολ. 'Ἀδελ. 74, ἄρτοι, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Μενελέω», 3· σοφισταί, 'Ἰσοκρ. 236D· ἐπὶ ταύτης τῆς σημασί. οἱ γραμματικ. γράφουσι τὴν λ. προπαρορῦτον ἀγελαιός, Hemst. Ὠμ. Μ. σ. 7.

ἀγελαιοτροφία, ἡ, τὸ τρέφειν ἀγέλας, Πλάτ. Πολιτικ. 261E. **ἀγελαιοτροφικός, ἡ, ὄν,** ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἀγελαιοτροφίαν, ἢ -κῆ = τῷ προηγ., Πλάτ. Πολιτικ. 267B, κτλ. πρβλ. ἀγελαιοκομικός.

ἀγελαιο-τρόφος, ου, ὁ τρέφων ἀγέλας, Μάξ. Τύρ. 25. 6· παρὰ Πολυδ. ἀγέλοτρ-.

ἀγελαιῶν, ὄνος, ὁ, τόπος δι' ἀγέλην, (τὰ ἀγελαιᾶ), βοσκή. Σουίδ.

ἀγελαιός, οί, (= ἀγελαιός, τῆς ἀγέλης τῶν στρατευόντων νέων). 'Ἐπιγρ. Ἀρήρου Κρήτης, Rang. Ant. Hell. 2447.

ἀγελαιρίος ἡ ἀγελλαιρίος, ὁδηγὸς ἀγέλης, ἀγελάρης· Κύριλλ. ἐν Λεξ.: ἀγελαιρίοι, διὰ τὸ ἀγεσθαί παρα τινος τὰ ζῶα ἢ τὰ κτήνη, Νόμ. Γεωργ. 3, 1· ἐάν ὁ ἀγελλαιρίος βεῦν παραλόβην ἀπολέσῃ

ἀγελαρχέω, ἄγω ἀγέλην, ἔχω τὴν ἀρχηγίαν ἀγέλης ἢ ομάδος, μετὰ γεν. Πλουτ. Γάλβ. 17, ἡ τῶν παλλακίδων ἀγελαρχοῦσα

ἀγελ-ἀρχης, ου, (ἀρχω) ὁ ὀδηγὸς ομάδος, ἀρχηγός, Πλουτ. 'Ρωμ. 6· ἀγ. Ταύρος, Λουκ. 'Ἐρωτ. 22: -αρχος, ὁ, Φίλων 2, 144. -αρχία, ἡ, ἀρχηγία ἀγέλης, Κ. Μανασ. σ. 91.

ἀγελαρχος, ου, ὁ, = ἀγελάρχης.

ἀγελάς, ἄσος, ἡ, (ἀγέλη) ἀνήκουσα εἰς ἀγέλην. 'Ὁ σχολιαστὴς 'Ἀπολλ. τοῦ Ροδ. ἐρμηνεύων τὸ «φορβάδες ἀμφὶ βούα», λέγει, «ὑπὲρ ἀγελᾶδος καὶ νομάδος καὶ εὐτραפוῦς βούα», 'Ἀπολλ. Ροδ. Ἀργον. II, 89.

ἀγελαιαμα, ατος, τό, (ἀγελάζομαι), σωρὸς, ἄθροισμα, πλῆθος, νοούσων, Πρβλ. Ὠμ. 'Ἀθ. 44.

ἀγελαστίω, εἶμαι ἀγελαστός, ἀναφέρεται ἐξ 'Ἡρακλ. 'Ἐπιστ. ἀγελαστεί, ἴδε ἀγελαστί, ὅπερ μόνον ἔχει ὀρθῶς.

ἀγελαστέ, 'Ἐπιρρ., ἄνευ γέλωτος, ἀκούειν, Πλάτ. Εὐθύδ. 278E, Πλουτ. 2, 727A.

ἀγελαστία, ἡ, στερήσις γέλωτος, σκληρωπότης.

ἀγελαστικός, ἡ, ὄν, διατεθειμένος νὰ τῆ ἐν ἀγέλη, κοινωνικός, Φίλων, 2, 202.

ἀ-γέλαστος, ου, (γελάω), ὁ μὴ γελῶν, σοβαρός, σκυθρωπός, 'Γμ. Ὀμηρ. εἰς Διὸν. 200· ἀγ. πρόσωπα βιαζόμενοι, Δισχύλ. Ἀγ. 794· ἐπιθ. τοῦ Κράσσου Λουκίλ. παρὰ Κικέρωνι Fin. 5, 30.—μεταφ., ἀγέλαστα φθέγγεσθαι, 'Ἡρακλ. παρὰ Πλουτ. 2, 397A, ἀγ. φρῆν, Δισχύλ. 'Ἀποσπ. 418, βίος, Φρύν. Κωμ. ἐν «Μονοτρόπῳ», 1. **II.** παθητ., οὐχὶ ἀγέλαστος, οὐχὶ σμικρὸς ἢ ἀνάσιος λόγου, Ευμοροαί, Δισχύλ. Χο. 30· ὡσαύτως ὡς ἑτέρα γραφ. ἐν 'Ὀδ. Θ. 307.

ἀγελαστός, ὁ, ἀγελαστός, ἐπίθους Κρήτες, 'Ἡσύχ. ἀγελαστέης, ου, ὁ, ἴδε ἐν λ. ἀγέλη II. [α].

ἀγελείη, ἡ, Ἐπ. ἐπιθ. τῆς 'Ἀθηνᾶς = ληϊτίς, ἀγούσα λείαν, ἐφρουσα τὰ λάφυρα, λαφυραγωγούσα, 'Ἰλ. Ζ, 269, κτλ., 'Ἡσ. ἀγέλη, ἡ, (ἀγω) συνάθροισμα, ἀγέλη, «κοπέδι», ἵππων, 'Ἰλ. Τ. 281, ἀλλαχού· παρ' Ὀμήρ. πάντοτε ἐπὶ βῶν καὶ ἀγελῶν, 'Ἰλ. Α. 678, κτλ.· πρβλ. βούνομος.—ὡσαύτως, πάσα ἀγέλη ἢ ἡμάς, Λατ. grex, σὺν ἀγ., 'Ἡσ. Ἀσπ. 168, ἀγ. παρθένων,

Πινδ. 'Ἀποσπ. 78, πτηνῶν ἀγέλαι, Σοφ. Αἴ. 168, Ἐυρ. 'Ἰων. 106· μεταφ., πόνων ἀγέλαι, Ἐυρ. 'Ἡρ. Μαιν. 1276· πλῆθος ἰχθύων. Ὀππ. 'Ἀλ. 3, 339.—ὡσαύτως ἐν Πλάτ. Πολ. 451C, 'Ἀριστ. 'Ι. Ζ. 9, 2, 2, κτλ., ἀλλὰ δὲν ἀπαντᾷ συχνὰ παρὰ τοῖς δοκιμοῦς τῶν πεζῶν. **II.** 'Ἐν Κρήτῃ ἀγέλαι ἐλέγοντο αἱ ομάδες ἢ τάξεις, ἐν αἷς οἱ νέοι ἀνετρέφοντο ἀπὸ τῆς ἡλικίας δέκα ἐπὶ τῶν μέχρι τοῦ γάμου· ἐνῶ ἐν Σπάρτῃ οἱ παῖδες ἐχωρίζοντο τῆς πατρικῆς ἐστίας καὶ ἐτάσσοντο εἰς τὰς ἀγέλας (αἰτίνας ἐκεῖ ἐκαλοῦντο βούαι) ἐν ἡλικίᾳ ἐπὶ ἐτῶν, 'Ἐρωρ. παρὰ Στραβ. 480, Πλουτ. Λυκ. 16, 'Ἡρακλειδ. Πολιτ. 3· ὁ ἀρχηγὸς ἀγέλης ἐκαλεῖτο ἀγελάτης, 'Ἡρακλειδ. ἔνθ' ἄνωτ., οἱ δὲ νέοι ἐκαλοῦντο ἀγελαστοί, 'Ἡσύχ., πρβλ. Müller Dor. 4, 5, 1, κέξ· ἴδε καὶ βούα. 'Ὀσαύτως, νέων ἀγ., ἐν Μιλίτηφ, Συλλ. 'Ἐπιγρ. 2892· αἰθῶν, ἐν Σμύρνηφ, 332f.

ἀγεληθά, 'Ἐπιρρ. = ἀγεληδόν. 'Ἄρατ. 965, 1079. **ἀγεληδόν,** 'Ἐπιρρ. (ἀγέλη) κατὰ ἀγέλας ἢ ομάδας, Τλ. Π, 160, 'Ἡρόδ. 2, 93, 2, κτλ.

ἀγελήθεν, 'Ἐπιρρ., (ἀγέλη) ἐξ ἀγέλης, 'Ἀπολλ.-Ρόδ. 1, 356, 406.

ἀγελής, ἴδος, ἡ, ἰδιότροπον ὄηλυκ. τοῦ ἀγελαιός, Νουμήν. παρ' Ἀθ. 320D. **II.** ἀγελείη, Κορνοῦτ. περὶ τῆς Θεῶν Φύσ. 20.

ἀγελη-κόμος, ον, τρέφων, περιποιούμενος ἀγέλας, βούτης, Νδων. Δ, 47, 218.

ἀγέλημα, [ἀγεληθά;], «κατὰ ἀγέλην», 'Ἡσύχ. ἀγέληματός, α, ον, ἀνήκων εἰς ἀγέλην, ἀγελαιός, κοινός, εὐτελής, χυδαίος, Μακάρ. 605D.

ἀγελήτης, ου, ὁ, ἀνήκων εἰς ἀγέλην, βούς, παρὰ Σουίδ., πρβλ. ἀγελάτης.

ἀγελητρόφος, ὁ, ὁ τρέφων ἢ ἔχων ἀγέλην ἵππων (ἢ βῶν), Πολυδ. Α, 181.

ἀγέληφι, 'Ἐπ. δοτ. τοῦ ἀγέλη, 'Ἰλ. Β, 480.

ἀγελιάζειν, εἰδικν ἀγέλης συνέχεσθαι. Κανὼν ποιητῆ. 'Ἰωάν. Χρυσ.· ἐάν τις ἀργολογῶν καὶ ἀγελιάζων, ἐπιτιμᾶσθω ἡμέρας ἑβ' μεταλλάξας οὐ ἔρηφαγῶν, Δουκαγγίος ἀγελιάζω, συνάγω, συναθροίζω εἰς ἀγέλην, 'Ἰωσφ.

ἀγελικός, ἡ, ὄν, ὁ τῆ ἀγέλη ἀνήκων, ἀγελαιός, Βασίλ. I, 172A.

ἀ-γέλοισος, ον, ὁ μὴ γελῶντος, οὐκ ἀγέλοισον, οὐχὶ ἀνεπιτυχὴς ἀστείσιμος, 'Ἡνίοχος ὁ Κωμ. ἐν «Τροχίλῳ», 6.

ἀγελούως, (ἀγέλοισος), 'Ἐπιρρ. ἄνευ γέλωτος, χωρὶς νὰ προκαλέσῃ τις γέλωτα. 'Υπθ. εἰς Βισπ. 'Ἀριστοφ.

ἀγέλο-κομικός, -τρέφος, ἴδε ἐν λ. ἀγελαιο-.

ἀγελοκόμος, ὁ, ὁ τῆς ἀγέλης ἐπιμελούμενος, ἀγελάρης, Παλλᾶδ. βί. Χρυσ. σ. 34.

ἀγελοτροφικός, ἡ, ὄν, ἴδε ἀγελαιοτροφικός.

ἀγελως, ωτος = ἀγελαστος, Σχολ. 'Ἀριστοφ. Θεσμ. 3.

ἀγέμεν, 'Ἐπ. ἀπαρ. τοῦ ἀγω.

ἀγέμενουςμα, ἀγεμενοῦσος, ἀγέμεν, ἀγέμεν, Διωρ. ἀντὶ ἡγεμ-ἀγεν, 'Ἐπ. ἀντὶ εἰάγησαν, ἴδε ἐν λ. ἀγνομε, 'Ἰλ. Δ, 214.

ἀ-γενεαλόγητος, ον, ὁ ἄνευ γενεαλογίας, οὐ ἡ σειρά τῆς γενεαλογίας ἀγνοεῖται, πρβλ. ἀπάτωρ, ἀμήτωρ. Πρὸς 'Ἐυρ. ζ'. 3.

ἀγένεθλος, ον, ὁ ἄνευ γενέθλης, γένους, γενεᾶς. 'Ἀργ. Λεξικαί.

ἀγένετα, ἡ, (ἀγενεῖς) ταπεινὴ κτεταγωγή ἀνθρ. τῷ γένος. 'Ἐπειδὴ ὀλιγαρχία καὶ γένεαι καὶ πλοῦτω καὶ παιδείᾳ ἐρίζεται, τὰ δημοτικά δοκεῖ τάναντία τούτων εἶναι, ἀγένετα, πένια, βαναυσία, 'Ἀριστοτ. Πολ. 6. Δ', 9· πρβλ. ἀγέννετα.

ἀγένετος, ον, (γένεσιν) ὁ ἄνευ γενείου, Πινδ., κτλ. (ἴδε κατωτέρω), ἀγένεσιον τοῦτο εἰρηκας, περὶ παιδαριωδῶς μιαιλίας, Λουκ. Ζεύς Τραγ. 29. Τὸ ἀγένειον, ὀλιφεις γενειάδος, ὁ αὐτ. Ἐυν. 9.—'Ἐπιρρ. ἀγενεῖως ἔχειν, Φιλῶστρ. 489· ἀγένεως ἐκαλοῦντο παῖδες ἐνὸς τῆς ἡλικίας, καθ' ἣν ἦδονατο νὰ κατέβησαν εἰς τινὰς τῶν ἀγῶνων, Πινδ. Ὀ. 8, 71, 9, 135· πρβλ. 'Ἀριστοφ. 'Ἰπ. 1373, Λυσ. 162, 4, Πλάτ. Νόμ. 833C, Συλλ. 'Ἐπιγρ. 236 καὶ ἄλλ., Πaus. 6, 6, 3.

ἀγένετος, ον, ὁ οὐκ ἔχων γενέαν, ἥτοι ἐκγόνοος. 'Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 226, ἐν δε 19, 425 καὶ 432, ὁ αὐτὸς λέγει καὶ ἀγενής.

ἀγενής, ἔς, (γενέσθαι) ὁ μὴ γενόμενος, μὴ δημιουργηθείς, γέγονεν ἢ καὶ ἀγενεῖς ἐστί, Πλάτ. Τιμ. 27C. **II. ὁ ἐξ ἀσήμενου οἰκογενεῖας, ταπεινός, ποταπός, δεῖλος, φαῦλος, ἐναντίον τοῦ ἀγαθός, Σοφ. 'Ἀποσπ. 105 (τὸ μέτρον δικαιολογεῖ ταύτην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ἀν καὶ ὁ ὀρθὸς τύπος εἶναι ἀγενής, Stahl.**